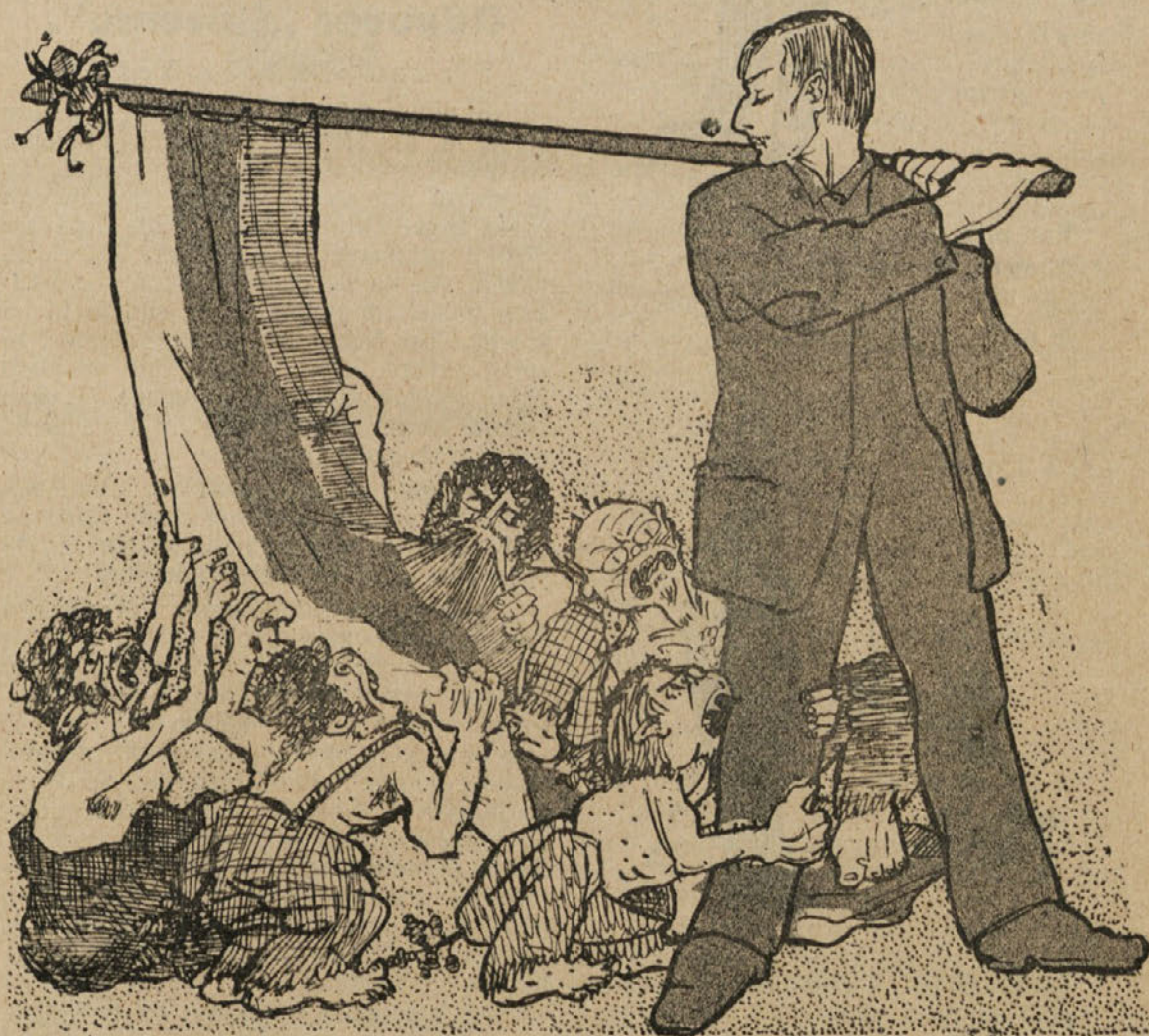

Zabavno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Slovenska trobojnica in njeni sovražniki . . .

„Naprej zastava Slave . . .“

Glosa.

Palica rimska
in dunajski bič —
oba nas morita —
ne zmoreta nič.

Tedenska kronika.

Kar piše se iz Zagreba,
to velik je škandal,
ker Gross, ki je bil velik mož,
je malim lilije jemal.

Zdaj Viljemu v Albaniji
godi se prav slabo,
ker Essad-paša mu poslal
je bombo za slovo.

Po srbskih se železnicah
bi Berchtold vozil rad,
pri tem se je preveč zagnal
in skoraj zlomil vrat.

Odgovor „Slovincu“.

Slavna »Bodeča Neža«!

Škofov dnevnik »Slovenec« z dne 15. t. m. št. 110 me priporoča Tvojemu častitemu uredništvu kot prvo pomoč. To je toliko, kot ukaz samega gnadljivega škofa Bonaventure! Moje vrline dobivajo visoko priznanje. Klanjam se! Kdor me pozna, ve, da se pokorim škofovim ukazom ponoči in podnevu, na suhem in na morju, »bei Nebel und Sonnenschein«, bi rekel zvesti Janez. Zato ti pa ponujam ljuba »Neža« svojo prvo pomoč, Tvojim sotrudnikom, mojim sedanjim tovarišem, pa iskreno pobratimstvo.

Ker sem novinec, pošiljam iz svojega novicijata danes prvi sad svoje duševne moči na Tvoj naslov, ljuba »Neža«, in Ti sporočam prav resnično zgodbico.

Bila je nedelja. Župnik pri Malem Šmarnu si je zalil svoje kosilo z večjo mero sladkega vina, kar pa mu je zlezlo v glavo, navzlic temu, da jo je požiral navzdol. Prišel je čas za litanije in šlo je vse po sreči: na tabernakelj je postavil monštranco in odmolil litarije. Sedaj se da blagoslov. Ko stopi božji mož k altarju, pozabil je, kje je monštranca, pozabil da je odmolil. Odprl je tabernakelj, zatrepetal groze. V sveti razburjenosti pa se je obrnil po cerkvi in zakričal obupno: »Nekdo nam je ukradel monštranco!« Krohot... Tableau.

Na ljubljanskem Gradu, ob 16. obletnici zadnjega turškega navala na Kranjsko

Anton Berce, župnik Sorški.

V cvetnih dneh.

»Kamorkoli prideš, povsod so cvetni dnovi; človek že sam ne ve, kako bi si pomagal.«

»O, to je prav lahko; v Ljubljani se naredim za Nemca, v Celju in Mariboru pa za Slovenca; tako sem pred vsemi zavarovan.«

JANEZ NEPOMUK:

Sprehodi pod Rožnikom.

Zjutraj se mi je nebo tako zasmejala skozi okno v posteljo, da sem takoj vstal in se poslovil od svoje prijazne sobice. V veži sem še zapodil črnega mačka, ki se je drgnil ob podboje vrat in mislil na svojo ljubico, za katero se bo zvečer podil po strehah in pri tem javkal kakor neslan trubadur iz štirinajstega stoletja pod oknom svoje izvoljenke, ki se mu natihoma smeje izpod rdeče, s čipkami obrobene odeje.

Stopil sem na ulico s trdim korakom. Ozrl sem se po ulici gorindol in se zavrtil da bi bil kmalu padel. Nesreča je bila, da sem stopil na pomerančen olupek. Drugače ni v Ljubljani po hodnikih nikoli nikjer pomarančnih olupkov, in jaz sem se silno začudil, potem ko sem nesnago brcnil na cesto.

Prišel sem na Marijin trg, ozrl se na Prešernovo muzo, kjer sta se kljunčkala dva bela golobčka in zavil v Prešernovo ulico. Počasi sem hodil, a vendar so se

vsakih pet korakov zadevale obme stare mamice, in ljubke deklice. Zakaj pri nas je taka navada, da se drvi vse vprek in križema. Nikomur ne pride na misel, da bi hodil po desni strani hodnika in tako olajšal promet.

Pred pošto stoji kup ljudi, ki sami ne vedo, zakaj so se vstavili ravno pred pošto. Mrmrajo, pokimujejo, kritizirajo in pozdravljajo.

Tam v dalji zagledam bel slammik z rdečo pentljo. »Glej jo, Milo!« In se potrudim, da jo dohitim, zakaj Mila hodi hitro, »stopinje pobira«, bi rekel moj prijatelj Matevž.

»Pod Rožnik, Mila? Pridna?«

Dvignem ji okroglo bradico in se zagledam v dvoje modrih vijolic, ki poredno kukajo izpod belega čela, kamor sta ji padla dva zlata, navihana kodra.

Mila je prav ljubko dekletce, sedemnajstkrat jo je pozdravil prvi maj. Ker je lepa, jo imam rad. Obesi se mi za roko in me skoro vleče naprej.

»Pod kostanje, pod kostanje, Janez? Oh, zakaj si ti Janez? Janez, Janez! Ivan, kaj ne, Ivan? Ali pa Janko vsaj?«

»Ne bodi sitna, Mila, če ne te poljubim.« ji zagrozim.

»Pod kostanji bom sitna.« Potihoma zažvižgam in se delam, kakor da bi preslišal odgovor.

»Slišiš, Ivan, gramofon?« In Mila pokaže z rožnatim prstkom proti »komedijam« v Latermannovem drevoredu. Ozrem se in zagledam v bližini kočice in zelene vozove s petimi okni. Na vozovih dimniki, iz katerih se vali gost dim.

»Tod ne pojdeva, Ivan, tam je pokvarjen zrak, a jaz hočem svežega. Čemu pa so komedije ravno tu?«

»Ne dobi se zanje pravega prostora.« sem poučil nevednico. »Kaj bi bil Tivoli brez komedij. Kaj bi počeli ljudje brez te angelske godbe?«

»Meni se zdi, Ivan, da bi bil drevored potem lep in čist.«

»Hm.«

»Nič, hm. Potem bi bil Tivoli ponos Ljubljane. Saj si sam rekel, da še nisi videl tako krasnega drevoreda, ne?«

In Mila me vleče naprej. Spomnim se na njeno sitnost in premišlujem o sladkem bonbonu, meni srečnemu človeku indirektno obljubljenem.

»Glej, Ivan, tam onega študenta, kako vihti palico. Poglej ga, no, saj je pri-smojen. Tak bo najbrže oni Baštyka.«

»Kdo?«

»Glej ga no! Baštyka. Ti nazadnjak. Ali še nisi slišal v Švihovem procesu? Saj vidim, ženske se bomo morale začeti pe-

Prvi razred v Ljubljani.

Učite se nemško.

čati s politiko. Moj Bog! On ne ve, kdo je Baštyka!

Potuhnil sem se. In Mila mi začne pripovedovati na dolgo in široko o Švihi, o »Narodnih Listih«, o Baštyki...«

»Ti, kaj se ni pisal tisti študent za Paštiko?« pogledam igračico poleg sebe.

»Baštyka«, je rekla naša kuharica, ki bere »Slovenca«, naš najbolje informiran list. Saj ima ta vendar o celi stvari »posebno poročilo iz Prage«. Bo menda že prav tako.«

»Dvomim. Sicer pa se lahko takoj prepričava. Pojdi, tamle je trafika in tam bom kupil »Dan.«

»Dan« bom pa sama kupila! Mila hiti, odpira torbico, vzame ven portmone, drobčkan portmone.

»Drži mi torbico!« ukazuje in kakor metuljček odfrfota k trafiki. Ta mala, ljubka Mila! A jaz imam obljubljen bonbon!

Mila pride nazaj nekoliko jezna, malce užaljena.

»Ni Baštyka! Paštika je oni študent! Ta naša Barba!« In zacepeta z lepo nožico sladke oblike.

»Kako to, da praviš sedaj Paštika, golobica moja?«

»Saj piše vendar »Dan« tako. Poglej!«

In mi pokaže »Dan«, ki ni bil topot slučajno konfisciran. In me že vleče na-

prej. Ta moja ljubka grlica. Bonbon, kje si?

Prišla sva pod grad. Mila je bila polna življenja, polna maja. Nato sva zavila po beli stezi nad gradom. In potem naprej, polagoma. O, Mila ni šla polagoma. Skakala je kakor srna. Zdaj ti odbeži po rebri.

»Mila! Mila!«

»O, Ivan!« se ustavi in zamahne z rokami po zraku.

»Mila, kaj ne vidiš, da ne smeš tam hoditi? Glej, ono zeleno deščico, kaj je na nji zapisano. »Kedor bode, sicer...«

Mila odhiti k stebru, na katerem je pribita deščica in bere glasno: »Kedor bode sicer...«

»Kaj je to: Kedor bode sicer?«

»Ne vem.«

»Ti, Janez!« mi zažuga porednica in priteče k meni doli po rebri. »Kaj je to: Kedor bode sicer?«

Tako ljubka je Mila, da se ne morem več premagati. Mmm-m! Mmm-m!

Troje sladkih bonbonov sem dobil.

Mila si popravi kodra nagajivca in mi vnovič požuga z lepim prstkom:

»Kedor bode sicer...«

In se zasmije.

Počasi se vračava proti mestu.

Prvi razred na Dunaju.

Učite se srbsko.

Ljuba Neža!

Mlad gospod sedi nekega dne v parku na klopi. Na nasprotni klopi sedi mlada gospica. On jo nekaj časa gleda, potem vstane in prosi za dovoljenje, da sme sesti k njej. Komaj se je dobro utaboril, začne jo nagovarjati, češ, da se mu dopade, da bi bil on najsrečnejši človek na svetu, ako bi ga hotela vzeti, in vse polno podobnih lepih besedi. Ona nekaj časa poslušaj, potem pa pravi: »Prosim vas, kaj govorite, saj ste vendar oženjeni.« — On: »Kako morete to vedeti?« — Ona: »Saj imate poročni prstan na prstu.« — On: »Saprament, pozabil sem ga skriti.«

Ljuba Neža!

Učiteljica drugega razreda pelje svoje otroke na izlet. V predmestju zagleda branjevko, ki prodaja črešnje. Stopi k nji in pravi: »Dajte vsakemu otroku pokusit eno črešnjo, ako jim bodo ugajale, jih bom kupila eno kilo.«

Ljuba Neža!

Neki mož je skoraj vsak večer krogal in sicer — kakor je v Ljubljani navada — po onih malih gostilnah, ki jim pravimo tudi »luknje«. Seveda je slabo izgledal. Ko se je nekoč pozno vrnil domov, mu pravi žena: »Ni čudno, da tako slabo izgledaš, ko hodiš vedno od luknje do luknje.«

Plesalec šepeta svoji plesalki: Ah, gospodična, kako sem zaljubljen v vaše krasne lase...«

Plesalka: »Tak poklon ste napravili tudi moji prijateljici Milki.«

Plesalec: »Njej sem rekel le tako iz navade.«

Plesalka: »Ali pa nasprotno...«

Ko stopi gospa sodnikova nekega dne v kuhinjo, dobi pri kuharici vojaka. Vsa jezna zakriči: »Že zopet imaš vojaka v kuhinji!« — »Milostiva gospa pridejo vedno tako tiho, da ga ne utegnem skriti,« se izgovarja kuharica.

Mlad zakonec resignirano: »Tako luknjo imam na fraku, da gre lahko roka vanjo... Tako je, če je človek oženjen!«

Žena: »Prosim, to si imel že, ko si bil še samec.«

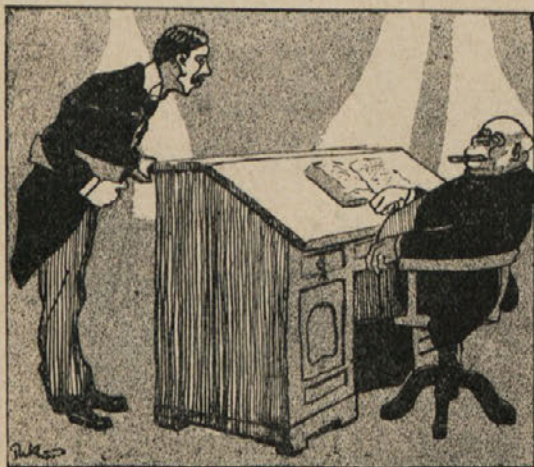
Profesor svoji stari dekli: »Kordula, danes je 25 let, odkar ste v moji službi. V plačilo za vaše zvesto službovanje sem dal predkratkim odkriti novi mušici vaše ime Cordula.«

Pivec: »Takšna prevara! Odzunaj pišete kvartet, ali tu notri pa igrajo že cel večer samo trije muzikantje.«

Krčmar: »Saj je popolnoma v redu. Četrtri pobira namreč denar.«

Nesreča.

Knjigovodja: »Gospod šef, prav lepo vas prosim, da bi mi povišali plačo, kajti ravno kar mi je žena povila trojčke.«

Fabrikant: »Prav žal mi je, ampak jaz sem odgovoren samo za nesreče, ki se zgodijo v tovarni.«

Na ženitovanjskem potovanju.

Ona: »Osel, kaj pa gledaš vedno tja po morju.«

On: »Prosim te, draga moja, nikar me ne imenuj že sedaj osla, ker bodo najini sopotniki mislili, da sem res osel, ker sem tebe vzel.«

Očka po štengcah gor,
jaz pa po lojtri dol,
piš' te me očka v ...
saj sem jo sit ...

Ljuba Neža!

Pepe je bil nepoboljšljiv paglavec. Papa in mama sta ga morala večkrat kaznovati. To se je zgodilo na ta način, da ga je eden držal, drugi tepel. Papanova šiba je pela mnogo občutneje (navadno ga je mama držala, papa pa tepel). — Ko mu hočeta nekega dne zopet iztepati porrednost iz hlačic, prosí Pepe: »Danes naj me pa ata drži, ti, mama pa tepi.«

Vojaško pismo.

Ljubi oče! Lepo se vam zahvaljujem za Vaše pismo, za tisoč pozdravov in za poslani desetak. Prihodnjič pa prosim, pošljite mi rajše malo manj pozdravov in malo več denarja. Vaš hvaležni sin — Jurij Mahan, frajtar.

Pijanec: »Kaj naj storim proti rdečemu nosu?«

Zdravnik: Pijte tako dolgo, da postane — višnjev!«

*

»Kaj praviš svoji ženi, kadar prideš zvečer pozno domov?«

»Samo: Dober večer — vse drugo pravi ona.«

*

Učitelj zapazi, da več učencev pri peči šepeta in da se ne zmeni za pouk. Učitelj se razjezi in zakriči: »Vi, kanalje, ali mislite, da ne vem, kaj si pripovedujete? Moja ušesa segajo še dalje nego do peči!«

*

Gospod katehet je pripovedoval, da so poginile pri vesoljnem potopu vse živali. »Ali ribe tudi?« je vprašal mali Tonček.

*

Mornar, ki vidi, da se bo moral z ladjo potopiti: »Ti šmet, da se mora ravno danes potopiti, ko bi bili za kosilo pečeni piščanci!«

*

Sin: Ata, kaj pa je to: suženj mode. Tukaj v časopisu berem ...

Oče: Naj piše časopis, kar hoče! Suženj mode je vsak moški, ki ima ženo in dve ali tri hčere.

»Z navadnimi sleparijami in lažmi S. L. S. in s pomočjo kaplanov in mežnarjev najnovejše izvoljeni poslanec Pogačnik mi je takoj prihodnji dan po izvolitvi, drveč naprej, stopil na komaj izrezano kurje oko, da me je tako zbolelo, kakor njega, ko je zvedel, s kako majhno večino je zmagal.

»Pazite vendar, gospod Pogačnik!« sem mu zaklical.

»Nič več Pogačnik, ampak državni poslanec Mihec! Dr-žav-ni po-sla-nec! Si razumel?« je pripovedoval profesorsko-dolgo, da se mu je njegova brada nasmejala. Roki je nervozno premetaval zdaj sem zdaj tja, kimal z glavo kakor tisti mali, ki nosi križ na hrbtu in ga imajo v splošni rabi po Dalmaciji. Potem je segel z levico v žep, potresel, da je zazvenel preostanek volilnega boja, ter me povabil naj se radujem njegove zmage s kozarcem sijajne kapljice.

»Sedaj boš pa lahko koristil volilcem, ki so bili tako prebrisani, da so te izvolili?«

»Kaj volilcem, sebi, sebi, Mihec! Kdaj si ti videl, da je kak naš poslanec storil sam brez vlade kaj za svoje volilce?«

»To je res, da še nikoli!«

»No, vidiš! Človek je sam sebi najbližji. Vsi pristaši so izvolili samo mene; jaz naj delam za vse? To vendar ni mogoče!«

»Kakor se sliši, se bodo pritožili radi volilnih sleparij, ki so se počenjale z vaše strani. Kaj pa, če se tvoja izvolitev ne potrdi?«

»Beži, beži, Mihec! Če gre za to, da se volitev ne potrdi, mi ne goljujamo

očitno; kadar pa vemo, da se potrdi, potem pa, kakor najbolje kaže.«

»No, tudi pri vsej goljufiji se je slabo pokazalo,« sem dejal.

»Jaz sem na konju, to je — kakor sem ti že dejal — za me dovolj; drugi mi niso nič mar!«

»Kaj pa, če bi vedeli volilci za tvoje mnenje?« sem radovedno vprašal.

»Kaj volilci! Dokler bodo zadovoljni župniki, kaplani in mežnarji, toliko časa bodo tudi volilci. Sami od sebe sploh v naši stranki ne volijo, ne protestirajo, ter torej nezadovoljnost ne poznajo!«

»Potem se mora pa ustreči župniščem?« sem vprašal.

»Tam imajo vsega dovolj!« se je bahavo odrezal novi poslanec.

Ker sem zvedel, kar sem hotel, sem se mu za gostoljubje (ki je bilo tudi takrat njemu najbliža) prijazno zahvalil, ter hotel oditi.

On pa me prime za desni rokav, pa pravi: »Kot državni poslanec bom nabiral razne verze in podpise v spominsko knjigo; daj, napiši mi tudi ti, kar že hočeš!«

Ker se nisem hotel zameriti prijatelju-gostitelju, sem mu napisal v knjigo: najnovejšo pesem o čukih.

Resnične laži in lažnjive resnice o najnovejši albanski revoluciji.

(Po Albaniji nabral L i p e F i g i.)

S k a d e r. Tu so zaplenili na neko ovadbo pismo, naslovljeno na Esad pašo, v kojem se obljublja njegovim tovarišem 100.000 najboljših avstrijskih cigaret. Pismo so oddali knezu Viljemu.

D r a č. Uradno se poroča: Ni resnica, da je hotel Esad paša polastiti se prestola. — Prestola sploh ni.

D r a č. Ministrski predsednik Turkan paša je obiskal Esada, ga dobro oštel, ker mu je »odžrl« dobre obede v Berlinu in Petrogradu.

S k a d e r. Epirci so obljubili knezu pomoč, kadar je ne bo potreboval (hvalevredno).

D r a č. Da so tu novi nemiri, ni resnica. Ljudstvo se pobija po starem.

D r a č. Esad paša bodo po zastrupljenju spustili na svobodo.

D r a č. Soproga Esad paše se hoče ločiti. Albanske oblasti so pa radi miro-ljubnosti ločitev — odklonile.

S k a d e r. Esad paša je pobegnil iz avstrijske ladje — na Češko! — Knez razpisal nagrade za vlovilce. — Vse mesto na nogah za nagrado. — V gnječi je bilo pobitih 200 mož.

D r a č. Da je Esad paša ušel, se ne potrjuje.

V majniški noči.

Ženska je kakor zvezda: Zvečer pride, zjutraj gre . . .